

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

10. Deus homines casibus inuoluit, vt orandi præbat occasionem; nec
statim liberat, vt orationem efficiat ardentiolem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

sublatus, omnibus verborum contumelijs mortuum infectantur. Quàm isti longè tutiùs, cum Mauritio, vererentur, ne aduersarij malum, quod, diuino iudicio non contenti, multiplicant, serpat, immo resiliat in multiplicantes;

Exigat & dignas vltix Rhannusia pœnas?

Prodest autem etiam ad hoc, scire Deum esse, qui malis habenas laxet, aut ea, in homines excitet, vt nôrint placare eum, à quo illa irritato nôrunt prouenire. Cum enim ille sit, qui pauperem facit, & ditat; humiliat, & subleuat, ad cuius opem potiùs recurrerent? Hæc notitia instructus Dauid ait: *Domine, quid multiplicati sunt, qui tribulant me? multi insurgunt aduersum me?* Neque tamen tam hoc miratur, quàm quod illico sequitur: *Multi dicunt anima mee: Non est salus ipsi, in Deo eius? Quasi Deus tantùm humiliet, & non subleuet?* Enimuerò ea est Numinis bonitas, vt clementer puniat, & iustè parcat. Nam quem Deus plectit iratus, peccantem; audit placatus supplicantem. Audit autem, vt parcat. De tribulatione inuocauit Dominum, ait: & exaudiuit me in latitudine Dominus. *Non tanta nobis cura est,* inquit S. Chrysostomus, *nihil graue pati, quantæ illi, qui nobis animam donauit, & tot, post hoc, contulit bona.* Ac rursus alibi: *IESVM, in tribulatione, sine vlla intermissione, obsecra, vt vel solum annuat, & omnia unico momento dilabentur.* Quod si obsecrasti, nec tamen depulsum est malum, id Deo familiare & vsitatum scias, vt non statim acerbitates extinguat, sed cum ha intumuerint, inde quidem repente omnia in tranquillum mutet. Itaque in Casum nos sinit venire, vt oremus; verùm non semper statim liberat, vt fortiùs oremus. Sed, ais, *An non prohibere poterat, ne tres pueri in temptationem laberentur? Verùm id minime facere voluit, vt ingentem illis questum conciliaret, & propterea in barbarorum manus cadere passus est, & fornacem nimium accendi, & regiam iracundiam, fornace atrocius, inflammari, & eos manibus ac pedibus vinciri, & in ignem precipites dari.* Cum autem omnes, qui eos spectabant, eorum salutem, pro deplorata habuissent; tum præter spem & subito se exeruit præstantissimi artificis Dei, in edendis miraculis, facultas. Siquidem ignis vincebatur: qui autem vincti erant, soluebantur; & fornax in temperiem, & in rorem mutabatur; aula regia magnificentior, & augustior reddebatur, & naturam illam edacissimam, lapides & ferrum superansem, crinium natura vincebat; & sanctorum illorum chorus modulatifimus, virasq; res conditas, admirificum hunc concentum inuitans, & hymnos

Ouid. 5. de Tristib. c. leg. 9.

X.

1. Reg. 2. 7.

Psal. 3. 2.

Psal. 117. 5.

S. Chrysost. homil. 2. ad pop.

Idem. ep. 1.

Idem. ibid.

hymnos, ad grati animi significationem, ad Deum transmittent, quòd videlicet vinculis constricti, quòd in fornacem missi, quòd patrijs sedibus exturbati, quòd captivi adducti, quòd libertate spoliati fuissent, nam hoc probi & grati animi est. Postquam autem hostium improbitas, parribus omnibus absoluta fuit, & pugilum virtus expleta, & corona eorum contexta; nec iam ad gloriam, & nominis splendorem quidquam restabat; tunc mala depelluntur, & qui fornacem accenderat, & eos graui supplicio addixerat, idem sanctos illos pugiles miris laudibus effert, & miraculum à Deo editum prædicat, & literas ingenti laude conferias quoque gentium mittit, ea, quæ acciderant, commemorans, idoneum testem & fide dignum diuinorum miraculorum se præbens. Hostis enim cum esset, apud hostes etiam ab omni suspitione remota erant, quæ ab eo scribebantur. Vidisti Dei sapientiam? Hæc S. Pater.

- XI. Ex quo facto intelligimus, tres pueros, tanquam aurum in fornace probatos, liberari sanè potuisse, ne in fornacem proijcerentur, sed illis ipsis magis profuisse, vt eorum innocentiam, diuinæ potentia miraculo ignis illustraret. Quod sanè factum non fuisset, nisi credidissent, Deum esse, qui & permittere talia soleret, & eripere, quos vellet, posset. Ecce, aiunt, *Deus noster, quem colimus, potest eripere nos de camino ignis ardentis, & de manibus tuis, ô rex, liberare.* Quasi dicerent, eiusdem est, mortificare, & viuificare, deducere ad inferos, & reducere. Quòd autem, non Casui, non Fortune, non Fato suo eam tam lugubrem scenam ascripserint, sed Deo, ad quem oratione sua confugerunt, audi Azariam, in medijs flammarum incendijs, orantem: *Benedictus es, Domine Deus patrum nostrorum, & laudabile, & gloriosum nomen tuum in secula: quia iustus es, in omnibus, quæ fecisti nobis, & uniuersa opera tua vera, & via tua recta, & omnia iudicia tua vera.* Quæ fecisti nobis, ait. Deum ergo fecisse dicit: & rectè & iustè fecisse agnoscit; hinc non tantùm nullæ querelæ extiterunt; sed ad orationem ventum est, immo & ad laudes & ad gratiarum actionem. Qui enim cognitum habent, nihil sine Deo, contingere, omniâque, quæ à Deo veniunt, recta esse, Deum in rebus omnibus laudant. Hinc illud est Dauidis: *Eruentabunt labia mea hymnum: cum docueris me iustificationes tuas.* Quare, quisquis Casus aduersos, iustificationes Dei esse credit, non solum non fit impatiens, sed etiam orationibus, & hymnis gratias agendas arbitratur, atque inter ipsos fluctus, inter leones, inter ignes; in mari, in cæto, in lacu, in fornace accensa, cantat.